יהיה ∗קורא בספר על האיסקופה ונתגלגל י

הספר מידו גוללו אצלו יהיה קורא בראש הגג

ונתגלגל הספר מידו עד שלא הגיע לי' מפחים

גוללו אצלו משהגיע לי' מפחים הופכו על

הכתב והוינן בה אמאי הופכו על הכתב יהא

לא נח ואמר רבא בכותל משופע אימור דאמר

רבא כספר דעביד דנייח מים מי עבידי דנייחי

אלא אמר רבא יכגון שקלם מע"ג גומא

גומא פשיטא מהו דתימא מים ע"ג מים לאו

הנחה הוא קמ"ל ואזרא רבא לטעמיה דאמר

רבא מים ע"ג מים היינו הנחתן אגוז ע"ג מים

לאו היינו הנחתו בעי רבא יאגוז בכלי וכלי

צף ע"ג מים בתר אגוז אזלינן והא נייח או

דילמא יבתר כלי אזלינן והא לא נייח דנייד

תיקו השמן שצף ע"ג יין מחלוקת ר' יוחנן בן

נורי ורבנן דתנן ישמן שצף ע"ג יין ונגע מבול יום בשמן לא פסל אלא שמן בלבד ר'

יוחנן בן נורי אומר שניהם מחוברים זה לזה

א"ר אבין א"ר אילעאי א"ר יוחנן יהיה מעון

אוכלים ומשקין ונכנם ויוצא כל היום כולו

אינו חייב עד שיעמוד אמר אביי חוהוא שעמד

לפוש ∘ממאי מדאמר מר מתוך ד' אמות עמד

לפוש פמור לכתף חייב חוץ לד' אמות עמד

לפוש חייב לכתף פמור מאי קמ"ל שלא היתה

עקירה משעה ראשונה לכך הא אמרה רבי

יוחנן חדא זימנא יידאמר רב ספרא א"ר אמי

א"ר יוחגן ווי המעביר הפצים מזוית לזוית ונמלך

עליהן והוציאן פטור שלא היתה עקירה

משעה ראשונה לכך אמוראי נינהו מר אמר

לה בהאי לישנא ומר אמר לה בהאי

לישנא: ת"ר יהמוציא מחנות לפלמיא דרך

סטיו חייב וכן עזאי פוטר בשלמא ייבן עזאי

קסבר מהלך כעומד דמי אלא רבגן גהי גמי

דקסברי מהלך לאו כעומד דמי היכא אשכחנא

כה"ג דחייב א"ר ספרא א"ר אמי א"ר יוחנן

ל) עירובין לז: [קג.],
ב) [עירובין לח.], ג) לקמן
ק., ד) ג"ז שם עירובין על:
טבול יום פ"ב מ"ה,
ס) [רש"ל. אבל עותד לכתף

פטורן, ו) כתובות לא. ע"ם

ב א מיי׳ פט"ו מהל׳ שבת הלכה כא סמג לאוין סה טוש"ע א"ח סי׳ שנב סעיף א:

יג ב מיי׳ שם טוש״ע שם סעיף ב: סעיף ב: יד ג ד ה ו מיי׳ פי״ג מהל׳ שבת הלכה ד ופ״ח

שבת הלכה ח: שו ט שם הלכה י:

גליון הש"ם

תום' ד"ה אגוז. ויד נמי איהו דמםגי תותא. תמוה לי הא בנותן גט ביד עבדה אמרינו דהוי חצר מהלכת והא דומים דידו. מע"כ לה לותים דידו דמ״ם דמתרינן דומים דידו דמ״ם להלוך מתנו דהקונה ותמיד ידו אללו כך בעי׳ חלר שאינה ממנו דהקונה ולע"ג: מהלכת

מוסף רש"י

היה קורא בספר. כל ספרים העשויים בימי הראשונים עשויין בגליה כס"ח שלנו עשויין בגליה כס"ח שלנו (ערובין צו:). והא לא נח. ואפילו שנות ליכא (שם צוו.). משופע. בכותל משופע. דכיון דכולט למטה נח על כליטתו (שם). מים על גבי מים היינו הנחתן. ואם נטל מקלמן והוליא הוה עקירה (לקמן צפי). אגוז על גבי מים לאו היינו הנחתן. מים לאו היינו הנחתן. ואס נטלו נמשס לאו עקירה היא (שם). ונגע טבול יום בשמן. משום הכי נקט טבול יום, משום הכי וליט יום, ננשום דפוסנ וחינו מטמא, הלכך לא פסל אלא שמן בלבד דלאו חיבור הוא שתן כנכל לכנה להכת יחום למיהוי כחד, ואילו הוה טמא הוה מטמא ליה לשמן ושמן פסל ליה ליין (לקמן ק.). שלא היתה עקירה משעה ראשונה לכך. להוליאו כתובות לא.) ובשבת מלחכת מחשבת אסרה תורה שנתכוין מחשבת חסרה תורה שנתכיין לכך אלא ששגג בשבת כסבור שהיום חול או מלאכה זו מותרת, אבל כי לא נתכיין . פטול מחטאת מודוריו ר:).

רבינו חננאל היה קורא בראש הגג ינתגלגל הספר מידו כו׳, כד נח זה הספר ע"ג כותל משופע. ודחינן אימור דאמר רבה בספר דעביד דניח מיא מי עבידי דניחי. ואוקמא רבא כגון שקלט ואוקנוא ובא כגון שקיט מע"ג הגומא ונמצא המוציאו לרה"ר שקלט ממקום ד', רבא לטעמיה ראמר רבא מים ע"ג מים היינו הנחתן אגוז ע"ג מים לאו היינו הנחתו, כגון שעקר והוציא אגוזים מרה"י ונתנם ע"ג מים ברה"ר עקירה איכא הנחה ליכא. בעי רבא הוציא ונתן . אגוז בכלי והכלי נתוז במים אגרו בכלי החבלי מוון במים מהו, בתר אגוז אזלינן והא נח חייב, או דילמא בתר כלי אזלינן והא לא נח, ועלתה . בתיקו. הוציא שמן ונתנו ע"ג [יין] מחלוקת ר' יוחנן בן נורי ורבנן דתנן בפרק בן גורי ורבון דתנן בפרק [ב' דטבול יום] שמן שצף ע"ג יין ונגע טבול יום בשמן לא פסל אלא שמן . כלכד, ור' יוחנן כן נורי אמר שניהם חיבור, לתנא קמא לא נח לר' יוחנן בן נורי נח, כמו שהמים שאמרנו מים ע"ג מים היינו

היה קורא בספר על האסקופה. ואס תאמר ולרגא נפרקין דלא גזר בכרמלית גזירה לגזירה גבי לא יצא החייט במחטו (לקמן יה:) מאי איריא ספרא אפילו כל מילי נמי שרי באגדו בידוב כיון דאפילו באין אגדו בידו לא אסור אלא מדרבנן ואי אפשר לאוקמה אלא

באסקופת כרמליתג כדמסיק אביי בפרק בתרא דעירובין (דף נח. ושם)

וי"ל דנקט ספר לאשמעינן אפילו ספר

אם אין אגודו בידו אסורד לאפוקי רבי

שמעון דחמר התם כל דבר שהוח משום שבות אינו עומד בפני כתבי הקודש: בבותל משופע. אור"י דאיירי כגון שרבים מכתפים עליו דהוי רה״רה: אגוז ע"ג מים לאו היינו הנחתו. ואע"ג לאמרינן בפ"ק דב"מ (דף ט: ושם) ל ספינה מינח נייחא ומיא הוא דקא ממטי לה לגבי קנין שאני דלא אקרי חצר מהלכת דחצר ילפינן מיד °ויד נמי איהו דקא מסגי תותא וקא ממטי לה אבל הכא ממשכן ילפינן ושם לא היה מסתמא אלא כדרך שמלניעים חפלים בני אדם א ובעי אגוז בכלי וכלי לף ע"ג מים אם הוא דרך כך להלניע חפלים או לא אע"ג דודאי לאו כמונח דמי דקי"ל" רכוב כמהלך דמי ובריש פרק בתרא (דף קנג:) משמע נמי דאם נותן על אדם כשהוא מהלך דלא חשיב הנחה א) דקאמר מניחו עליה כשהיא מהלכת ונוטל ממנה כשהיא עומדת ואמרינן נמי בהמוליא (לקמן דף פ.) הוליא דיו כשיעור שתי אותיות וכתבן כשהוא מהלך חייב כתיבתם זו היא הנחתם משמע דוקה כתבן שהניחן במקום שישחרו שם לעולם חבל חם שפך לכלי אחר לא חשיב הנחה כיון שהוא מהלך": רבי יוחנן כן נורי אמר שניהם בו'. מדנקט טבול יום ולח נקט שני משמע דשמן חשיב משקה דשני אחר מטמא משקין להיות תחלה א וכן משמע בפ"ק לפסחים (דף יד: ושם) ומה שקשה ממנחות פירשתי שם בפסחים: בשלמא לבן עואי מהלך כעומר דמי. קשה לר״י מה נריך להאי טעמא לימא בשלמא לבן עואי לא אשכחן כה"ג דמיחייב כדפריך

מהא טעמא לרבנן דאי משום דמודה בזורק האמר האי טעמא הא אכתי לא ידע דמודה בזורק דאי ידע לפרוך גמי לבן עואי אזורק ומושיט היכא אשכחן כו' ותירץ ר"י דה"ק בשלמה לב"ע אפילו משכחת כה"ג במשכן פטור דמהלך כעומד דמי אלא לרבנן תקשה היכא אשכחן כו׳ סובירושלמי ס פריך על דעתיה דבן עואי אין אדם מתחייב על ד' אמות ברה"ר לעולם דיעשה כמי שהונחה על כל אמה ואמה ויפטר ומשני משכחת לה בקופץיב והש"ס דידן לא חשיב לה פירכא כדאמר בהזורק (לקמן דף 11:) דד' אמות ברה"ר הלכתא גמירי לה ולהכי לא מקשה עלה וכן קלוטה לר"ע אע"ג דכמי שהונחה דמיא בזורק"ד ד' אמות ברשות הרבים חייב ולא אמרינן כמי שהונחה תוך ד' אמות ברשות 10 הרבים וריב"א מספקא ליה כיון דבד' אמות ברשות הרבים=) לא אמר מהלך כעומד דמי אף על גב דבעלמא כעומד דמי לבן עואי אם חייב לבן עואי אפילו עמד לפוש תוך ד' אמות אם לאו וכן אם לא עמד חוץ לארבע אמות כגון שנטלה אחר מידו אם אמרינן מהלך כעומד דמי חוץ לד׳ אמות אם לאו וכן קלוטה לרבי עקיבא שה אמר כמי שהונחה דמיא חוץ לארבע אמות ™אפילו הלטה אחר או כלב או שנשרפה ח כיון דתוך ארבע אמות לא אמרינן נראה לרשב"א לרבי יוחנן דאמר לעיל המפנה חפליו מזוית לזוית ונמלך עליהם והוליאן פטור לית ליה דבן עואי דלבן עואי דאמר מהלך כעומד דמי הוה חייב בוכן מוכח בהדיא בריש אלו נערות (כתובות דף לא. ושם) בא:

בי בי היים לבי מים לבי מים היינו הנחתן. פי לפוש, כגון שיגע במשרי שעליו ומתכוין לעמוד להתרוח ולנוח כדי שיסור יגיעו זה, חשוב כאילו הניח המשא שעליו, וכל כי האי גונא הוי הנחה. אבל לכתף שכוונתו לתקן המשא שעל כתיפו פטור דכמהלך דמי ולא עקר ולא הניח. הא דא"ר יוחנן המתכוון לפנות חפצים מזוית לזוית ונמלך עליהן והוציאן פטור, שלא היתה עקירה בכוונה

קורא בספר. כל ספרים שלהם עשוים כמגילה: ונסגלגל הספר מידו. וראשו אחד בידו: גולנו אללו. ובפרק בתרא דעירוביןש מוקים לה באיסקופת כרמלית כגון גבוה ג' ורחבה ד' ורשות הרבים עוברת לפניו דאי נפל כוליה מידיה ומהדרי ליה מרה"ר לאיסקופה לאו חיוב

מטאת איכא הלכך השתא דראשו אחד בידו ואין כאן עקירה אפילו משום שבות נמי לא גזור: היה קורא ברחש הגג. שהוח רה"י: ונסגלגל הספר מידו. וראשו אחד בידו: עד שלא הגיע. ראש התחתון: לי'. התחתונים שהוא אויר ר"ה גוללו אללו: הגיע לי׳. אסור לגוללו דגזור רבנן משום שבות היכא דאוגדו בידו אטו היכא דנפק מידיה כוליה דלא לייתיה דאיכא חיובא דאורייתא: הופכו על הכתב. כתבו לפד הכותל והחלה כלפי ר"ה שלא יהא מוטל כל כך בבזיון: והח לח נח. ואמאי אסור לגוללו אללו: משופע. בולט מלמטה ומצר מלמעלה דנח ליה על אותו שיפוע: מי עבידי דנייחי. אלא בדבר שיש לו תוך: מהו דתימא. לאו היינו הנחתן דתהוי עקירתן עקירה דהא ניידי ואולו: המ"ל. דהיינו הנחתו ועקירתן עקירה: שמן שלף ע"ג יין. ועקר השמן והוליאו לר״ה. וה״ה ע״ג מים לענין שבת אבל לענין תרומה לא סגי דלא נקט יין: מחלוקם רבי יותנן ורבנן דתנן שמן. של תרומה: שלף ע"ג יין. של תרומה: טבול יום. פוסל את התרומה מן התורה ביבמות בפ׳ הערל (דף עת.): לא פסל אלא שמן בלבד. לפי שחינו חבור זה לזה ושמן פסול הוא ולא טמא הילכך לא פסיל ליה ליין. ולענין שבת נמי הוי כדבר אחר הלף על המים דלאו היינו הנחתו: היה טעון אוכלין ומשקין. משמע שלא טענו לכך אלא היה טעון ברה"י כדי להוליכו מזוית לזוית (כ) (או מבעוד יום) ומשעקר רגליו נמלך ויצא ונכנס כל היום כולו: אינו חייב עד שיעמוד. ואח"כ יעקור עלמו ללאת דעמידת גופו ודאי (ג) כעמידת חפך דמי הלכך כי עמד ועקר ע"מ לנאת מיחייב. אבל בלא עמידה ליכא עקירה

מידי אלא עקירה ראשונה והיא לא היתה ע"מ לנאת והתורה לא חייבה אלא מלאכת מחשבת" וגמרינן ממשכן שיתכוין לעשות המלאכה אבל לא יודע שהוא שבת או כסבור שמלאכה זו מותרת: והוא שעומד לפוש. לנות. ההיא הויא עמידה ועקירה דבתרה הוי עקירה אבל עומד לכתף לחקן משאו על כתיפו לאו עמידה היא: מדאמר מר. רבה דהוא רביה דאביי: סוך ד' אמוח. המעביר ד' אמות ברה"ר ועמד תוך ד' אמות לפוש וחזר והשלים והניח או עמד שם: פטור. שלא העביר ד' אמות בעקירה אחת. ואם לכתף עמד בתוך הד' אמות וכשהשלים ד' אמות הניח או עמד שם לפוש חייב (ד) ועמידה דתוך ד' לאו עמידה היא שהיתה לכתף: חוץ לד' אמוח. המעביר ד' אמות שלימות ועמד חוץ לד' אמות אם לפוש עמד הוי הנחת גופו כהנחת חפץ. ואם לכתף עמד אין זו עמידה ואם נטלה אחר מידו אחרי כן שניהם פטורין: אמוראי נינהו. ר' אלעאי ור' אמי: מר אמר לה בהאי לישנה ומר המר לה בהחי לישנה. ומיהו ר' יוחנן חדה זימנה המרה: חנות. רה"י: פלטיא. רחבה והוא רה"ר: דרך סטיו. מהום אילטבאות שיושבים סוחרים ושם כרמלית עליה דלאו להילוכא הוא כרה"ר: חייב. הואיל ולא עמד בסטיו לפוש אין כאן הנחה אלא בפלטיא: ובן עואי פוטר. כדמפ׳ קסבר מהלך כעומד דמי ונמלא נעקר מרה״י ומונח בסטיו ועוקר(ה) מסטיו ומניח ברה"ר: היכא אשכחן לה"ג. דמפסקא רשותא אחריתי מיחייב דילמא לא חייב׳ רחמנא אלא במוליא מרה"י לר"ה בהדיא:

א. דנקט דלא גזרינן בידו אטו אגדו בידו. מוס' הכח"ש. ב. [ו]לא הוה גזרינן. מוס׳ ב. נון לא הוה גורינן. מוסי סלל"ש. ג. ורה"ר עוברת לפניה דאי נפיל כוליה ומייתי ליה ליכא אלא איסורא דרבנן. מוס' הלס"ע. ד. דבהכי מיירי מדקתני גוללו אצלו. מוס' הלס"ע. ה. דאל"כ הוה ליה כרמלית כדאמרינן לקמן מג' ועד ט' לא מדרס דרסי ליה רבים ולא כתופי מכתפי עליה והוי כרמלית. מוס׳ סרס״ש. 1. גבי דגים שקפצו בספינה. רשנ״6. ז. [ד]אין דרך אדם להניח חפציו רון אום לחביר ועציו במקום שאין החפץ עצמו מונח ועומר במקום שהוא שם, וכן מצינו חילוק בין קנין למילי דשבת כגון . במתגלגל דחשבינן ליה כמונח לענין קנין כפ״ק דבבא מציעא וגבי שבת אמרינן לקמן בהזורק דלא הוי כמונח. תוס׳ הרח״ש. ח. חשיבא הנחה דשמא. מוס׳ הרא״ש. ט. בקידושיו

חפציו. מוס׳ הכמ״ש. "א. והיה מטמא את השמן והשמן היה מטמא את היין, דכל הפוסל את התרומה מטמא משקין להיות תחלה חוץ מן הטבול יום (פרה פ״ח מ״ו). מוס׳ הכמ״ש. "ב. מתחלת ארבע לסוף ארבע. מוס׳ הכמ״ש. יג. דנהי דמהלך כעומד ותאה הוץ פן המבודל יום (פרה פ״ח מ״ח). מופל הלמיק. ״ב. המחילת ארבע לסוף ארבע. סוף ארבע. מוס הלמ״ם. ״ב. המחילת ארבע לסוף ארבע חייב. וויקרו באלו נעדות וכבר פירשנוהו שם. פ״ סטיו, אצטבא והוא איקרביטא, פטור. סוס׳ הלמ״ם. 10. האמר קבוי האונא במיבי החנויות שאין שם חיוב, ופיקרו באלו נעדות וכבר פירשנוהו שם. פוס סטיו, אצטבא והוא איקרביטא, פטור. סטיי, זהו ועושין כי האי גוונא בפני החנויות שאין שם חיוב, ופיקרו באלו נעדות וכבר פירשנוה שם. פוס למ״ם. 10. האמר לבן עואי באלו עומד בסטיו שנמצא מוציא מכרמלית לרחבה, אלא לרבנן אמאי חייב. בשום דאמרינן כיון שהגיע לסוף די הרי הוא כעומד לפוש ועוקר דמי. למכ״ן. בא. דאמרינן התם בן עואי פולי להציעו ונמלך ועיצא נומלך שליו להוציאו ומקשינן וכי האי גוונא מי מחייב והא אמר רבי טפרא במרי עסקינן כגון שנטלו ע״ם להציעו ונמלך שליו להוציאו ומקשינן וכי האי גוונא מי מחייב והא אמר רבי ספרא שבים וכר׳ ומסקינן כגון שנטלו ע״ם להציעו ונמלך עליו להוציאו ומקשינן וכי האי גוונא מי מחייב והא אמר רבי ספרא שבים בעדים להציעו כגון שנטלו ע״ם להציעו מובלך עליו להוציאו ומקשינן וכי האי גוונא מי מחייב והא איף בעומד לפיים הוא מיקר בעליו להוציאו ומקשינן וכי האי גוונא מי מחייב והא איף בעריה בעדים הוא בעומד לפוש ועוקר דמי. למים להציעו מומל עדים להיים בעריה להיים בעליו להוציאו ומקשינן וכי האי גוונא מי מחייב והא איף בעריה להיים בעדים בעדים הוא בייד לחום בעדים הייב מישות בארים בעדים בעדים בעריה בעדים הוא בעומד לפוש ועוקר הייב עומד לפוש ועוקר שליו להוציאו ומקשים והייב בעדים הוא מייב בעדים הייב בעדים היים היים בעדים בעדים היים (מוס היים בעדים היים להיים בעדים היים מוס היים היים להיים בעדים היים היים בעדים בעדים היים בעדים בעדים בעדים בעדים היים היים בעדים בע

פטור], ו) כתובות כח. ע"ח עירובין כ:, ו) לקמן לא:, ח) [כתובות לא: עירובין לח.], ט) [דף לח.], י) [בילה יג:], ל) [וע"ן תוס" מעילה יב. סד"ה בשלמא], ל) [בפרקין ה.], מ) [בנמוקי הגרי"ב מוחק חיבות "כעומד דמי"],

הגהות הב"ח

(מ) במ' אמר ר' יותנו תם בם מתו לייחק המפנה חפציו מזוית לזוית ונמלך: (3) רש"י ד"ה היה טעון וכו' מזוית לזוית ונמלך: (ב) רש"י ד"ה היה טעון וכו' מזוים לזוים ומשעקר רגליו כל"ל ותיבת או מבעוד יום נמחק: (ג) ד"ה אינו חייב וכו' גופו ודחי כהנחת חפן דמי וכוי גופו ודחי כהנחת הפן דמי וכו׳ מחשבת דגמרי׳ ממשכן: (ד) ד"ה פטור וכו׳ לפוש חייב דעמידה דתון ד' וכו' היא כיון שהיתה לכתף: (ה) ד"ה וכן עזאי וכו' בסטיו ונעקר מסטיו ומונח:

חוח' ישוים

נראה דאם מהלך כעומד דמי וכלי בידו ובא א' ושם בכלי דדמי למניח אגוז בכלי וכלי לף ע"ג המים חגון בכני וכני כך ע ג' אמנים אבל רוכב או מניח ע"ג אדם דמי לאגוז ע"ג מים: ב) הא ליכא למימר דלית ליה ב) הא ליכא למימר דלית ליה

מהלך כעומד דמי בשום מקום כי הכא יט דהפסק סטיו חשיב כמונח דאי טעמא נמי אית ליה מהלד כעומד דמי לבד מד"ח בר"ה הלכתח למי לכד מז ע כי בי בורק גמירי לה אבל מודה בזורק גמיני כה טבל נותה בותק ומושיט רק במהלך פליג ש"מ טעמא לא משום הפסק כרמלית אלא משום דמהלך כרמלית אלא משום דמהלך כעומד דמי בכל מקום והמוליא מרה"י לרה"ר כיון והמוכיח מרה"י לרה"ר כיון שנכנס לרה"ר חייב אבל שנכנס נדה"ר חייב חבנ עומד ברה"י ומושיט או זורק אינו חייב עד שחנוח לבן נולי:

מוסף תוספות